

Розділ перший

— Агов, Берті! Час снідати! — погукала Амелія.

Цуценя бігля, побачивши в руках у дівчинки миску з їжею, зашкребло лапками по ґратках своєї клітки. Коли дівчинка відчинила дверцята, Берті кинувся до неї, радісно замахавши хвостиком.

Амелія всміхнулася, ставлячи миску, і цуценя занурило писок у їжу.

Сем, який саме наповнював миски водою біля раковини, теж усміхнувся. Тривали великодні свята, і діти рано прийшли до «Ковчега» погодувати тварин, які там лишилися на ніч.

— Сподіваюся, завтра буде сонячно! — мовила Амелія, насипаючи спеціальний поживний корм у миску для хворого смугастого котика.

— Навіть якщо погода зіпсується, ми зможемо пошукати великодні яйця в мене вдома, — повідомив Сем. — Мій тато кілька тижнів планував розваги. Великдень — найважливіша подія року!

— Чудово! — зраділа Амелія. — У вашому садку можна влаштувати чимало всіляких схованок, не могу дочекатися великоднього квесту.

Цієї миті з-за дверей визирнула Джулія, адміністраторка ветеринарної клініки «Ковчег».

— Там у передпокої відвідувачі, — мовила вона. — Гадаю, треба вийти привітатися.

Амелія та Сем хутко вимили руки й пішли до приймальні.

— Іззі! — радісно озвався Сем.

На стільці побіля своєї мами сиділа їхня однокласниця й тримала на колінах невелику переноску для тварин. Обличчя дівчинки, облямоване чорною прямою гривкою, видавалося дуже блідим, вона нервово кусала губу. Утім коли Іззі підвела погляд і побачила Амелію та Сема, то спромоглася всміхнутись.

«Сподіваюся, з її кроликами все гаразд», — подумала Амелія.

— Це Тюльпаночка? — спитав Сем, кивнувши в бік переноски.

Якось кроленя Іззі втекло із садка, а Сем з Амелією допомогли його знайти. Потім діти збагнули, що Тюльпаночка втекла не просто так: їй було нудно. Тому вони подарували Іззі ще двох кроликів —

Розі та Поппі, щоб у Тюльпаночки була компанія.

— Це Розі, — сказала Іззі.

— Вона хвора? — стурбовано запитав Сем.

Іззі не відповіла, й Амелія стривожено чекала. Але, перш ніж дівчинка встигла ще про щось запитати, пані Гоуп відчинила двері оглядової кімнати.

— Іззі, неси-но Розі сюди! — покликала вона. Відтак додала, поглянувши на Сема та Амелію: — Ви теж зайдіть, може знадобиться допомога.

Діти увійшли до оглядової. Іззі поставила на стіл переноску.

— Ну ж бо, огляньмо Розі, — мовила пані Гоуп, надіваючи рукавички.

Іззі шугнула рукою в переноску, але кроленя, сердито форкнувши, хутко відскочило вбік.

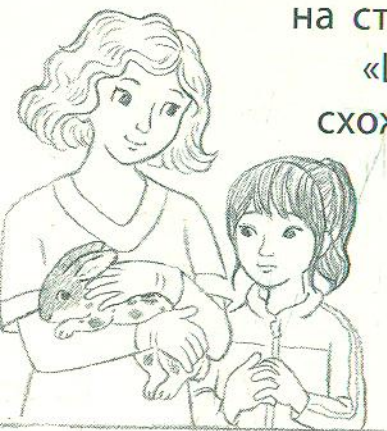
— Тихо, тихо, все гаразд, — лагідно мовила дівчинка, таки дістаючи тваринку.

Розі знову форкнула й забила ногами, намагаючись випручати-ся. Сем та Амелія стурбовано перезирнулися.

Іззі обережно посадила кроленя на стіл.

«Щось воно геть не схоже на Розі», — подумала Амелія.

Пані Гоуп міцно тримала кроленя однією

рукою, а другою заспокійливо його погладжувала. Утім Розі була дуже напружена: сиділа, притиснувши вуха й перелякано витріщивши оченята.

Востаннє, коли Амелія бачила кроленя, воно було грайливе, а ще любилося, коли його обіймають. Але то було не єдине, що змінилося.

Амелія завважила, що Розі неабияк погладшала. Ще кілька тижнів тому це було маленьке кроленятко. А тепер тваринка на вигляд просто величезна, із чималим випнутим черевом.

— Із Розі напевно щось не те, — звернулася Іззі до пані Гоуп. — Вона гарчить на Поппі й Тюльпаночку. Їй більше не до вподоби, коли її обіймають.